

Vakantie Spanje deel 9

Hallo sobats,

De maand april ligt alweer achter ons en het is net alsof wij hier al jaren zitten, zo senang voelen wij ons in Spanje.

We ondernemen en beleven nogal wat. Evenals vorig jaar koop ik een telefoonkaart voor € 6,00. Daarmee kan ik goedkoop (200 belminuten) in een telefooncel contact houden met het thuisfront. Wanneer ik met ons mobieltje bel, kost dat

€ 1,00 per minuut! Het heeft ook zo z'n nadelen te bellen in telefooncel, want soms is iemand uitgebreid in gesprek en word m'n geduld zwaar op de proef gesteld (dat geldt natuurlijk óók en vooral wanneer ik aan het bellen ben, want ik kan er ook wat van hahaha, oh nee....ik moet zeggen gagaga, want de Spanjaard kan de letter h niet uitspreken en maakt daar een g van). Dat werkt meer dan eens op m'n lachspieren, want Hans wordt

dan señor Gans en echtgenote te logeren en wat verheug ik me om hem zo aan te spreken!

Diego, de v.m. conciërge heeft z'n vaste stekje gevonden bij buurvrouw Mila, waar hij na gedane arbeid (nou ja arbeid....) uitpuft met een gratis pilsje. Daar lust hij wel pap van.....Hij heeft geen vaste baan en werkt hier en daar als losse kracht in de appartementen in aanbouw.

Diego v.m. conciërge

3 mei

Helemaal tevreden ben ik nog niet over de tuin en we besluiten de diverse tuincentra af te stropen op planten. Bij het zien moet mijzelf toespreken dat het onderkomen gaat. Het resultaat meer dan één dubbele ik mee naar huis, maar bij de kachel),

van al dat moois, word ik héél graggas en ik

maar om een tijdelijk mag er wezen: Canna, Kembang Sepatu (neem misschien gaan ze dood een schitterende Hortensia, Fuchsia, de Ganzebloem (gagaga), Verbena, Anjers (sjonge... wat ruiken deze verrukkelijk), toch weer

bezweken voor Geranium (in andere kleur nu).

Alle éénjarige koop ik ze altijd per 3 stuks en plant ze in groepjes en werkelijk, sobats:

bééldig - in zorgvuldig uitgekozen - in elkaar overlopende kleuren. Een flinke zak koemest en

tuinaarde completeert het geheel. Zo zielig de planten die ik hier in de tuin aantrof. De Bougainville ligt op zieltoegen, evenals de twee

Hibiscustruiken met maar hier en daar een blad en een sinasappel- of citroenboom (welke van de twee soorten is onduidelijk).

Bah, het wolkendek in het gebergte ziet er dreigend uit, maar tot nu zijn we gespaard voor de regen en kunnen we ons warmen in een mager zonnetje. Optimistisch een leuk bijzettafeltje gekocht voor het buitenterras.

En.....deze keer wél verwacht en helaaaas (gelá, gelá op z'n Spaans) gekrégen, tegen de middag/avond: regen! Met bakken komt het uit de hemel en ik heb gauw de cd opgezet van Wieteke van Dort : het plensde hier de hele nacht, wilde dat ik op Bali lag.....ff een broodnodige variatie, ja.

4 mei

Het is Dodenherdenking en uiteraard hebben wij e.e.a. gevolgd op tv, maar 's avonds we zijn voor een etentje uitgenodigd bij onze burens Dave en Mila. Peter heeft nog 'gratis' geshopt op de rotspunt en voor Turkije een eigen tuintje gecreëerd met bloeiend onkruid.

Omdat Mila (hè, wat schrijft dit vreemd: mijn eigen naam) een Filippijnse is had ik me verheugd op oriëntaals eten uit het land van herkomst.

Duzzzzz niet! Maar gezellig en hartelijk was het wel. We werden van de plaatselijke roddels op de hoogte gebracht en dat is nooit weg (toch?). Zo hoorden we dat onze landlord (sjuuuuut, niet doorvertellen ja!) een voormalige priester is (oh it's me: shame and scandle in the family) heel gierig en ja, ook dát nog, een flinke familievete gaande is waardoor het huis boven de onze nu te koop staat. Komt dus in de beste familie's voor. Heel Oosters werd direct een rondleiding gemaakt door het huis. In tegenstelling

tot de onze hebben zij maar één slaapkamer en een kleinere woonkamer en keuken maar wel een tuin vol bloeiende planten. De garage is omgetoverd tot logeerkamer voorzien van een raam, compleet met kamerscherm. Vroeger was het geheel één huis en nu verdeeld in vier

Me and ex 'Mister Benidorm'

woningen. Op twee villa's pal aan zee en dit huizenblok na, zijn alle oorspronkelijke woningen afgebroken en worden er driftig appartementencomplexen voor in de plaats gebouwd.

En wat een verrassing te horen: de eigenaar van het Spaans barretje is ooit 'Mister Benidorm' geweest!!!!

Op mijn beurt heb ik ze uitgenodigd voor een etentje, maar het wordt wél een Indische maaltijd, ja. Het wachten is op mooi warm weer, want ik wil

graag de barbecue in gebruik nemen voor babi panggang en saté, hmmm (nou ja ff afwachten, ja!).

Ach, hoe lang nog, hoe lang nog wachten op dat warme mooie weer.....

5 mei/6 mei

Niets bijzonders te melden behalve dat we uit eten zijn gegaan. Ik heb een van mijn vriendjes en mijn jongere broer gepest door expres te bellen onder het voetballen. Mot kenne.....

FF tussendoortje

Ik wil graag iets vertellen over de toiletten.

De ellende begint al in Frankrijk. Wanneer je dit heiligdom betreedt, vergewis je dan van te voren waar het lichtknopje zich bevindt en vooral het slot op de deur, zodat je je niet mottig en gedesoriënteerd de uitgang moet zoeken in het pikkedonker..... Want je hebt nog niet eens tijd om te doen wat je van plan bent en het licht is opeens uit. Niets voor mensen die last hebben van claustrofobie!!! Ik heb wel eens (onbewust) geteld om de hoeveel seconden (neen, géén minuten hoor) het licht uit gaat. In een restaurant in La Cala is er een heuse troon! De toiletruimte is gehouwen uit de rotsen en, door het niveauverschil kun je statig de (verhoogde) Troon via een paar marmeren trapjes besteigen hahaha (overigens is het een piepkleine ruimte). Je moet ook geen last hebben van hoogtevrees, evenwicht stoornissen of teveel aan drank in je body hebben..... Bij sommige toiletten is aanbevolen het gebruikte toiletpapier niet in de toiletpot achter te laten omdat er te weinig druk op de waterleiding staat om door te spoelen. Je hebt dus ook wat leesvoer, d.w.z. bordjes en aanwijzingen en dan je moet beslist niet op klappen staan om alle voorzorgsmaatregelen in acht te nemen. Enfin, een 'fris' einde vinden jullie niet.....?

Amigas/amigos y familia hasta luego ,
met lieve groetjes Mila

Vakantie Spanje deel 10

Hi hi, selamat allemaal,

7 mei

Grote verrassing. 's Morgens draai ik de kraan open: geen water!

Que pasa....Nog niet overtuigd draai ik een andere kraan open met hetzelfde resultaat. Het is zo normaal dat er water uit de kraan vloeit dat ik het ff nog niet tot me kan laten doordringen.

Gelukkig hebben we een voorraad (kostbaar) drinkwater, zodat ik in ieder geval m'n tanden kan poetsen en me summier kan wassen. Lekker is anders wanneer je gewend bent een (warme) douche te nemen. Aan buurvrouw Mila gevraagd of zij ook met hetzelfde probleem zit. Inderdaad.

Ze vertelt dat het meer voorkomt en ook dat de elektriciteit wel eens uit kan vallen. Leuke berichten allemaal. Een goed begin is het halve werk hahaha, want half werk wordt het inderdaad (dat snappen jullie wel). Enfin, Diego wordt ingeschakeld, draait wat aan een kraan, verborgen in een kastje in muur aan de voorkant van het huis, maar het resultaat is nada!

De lege waterflessen worden in de auto gemikt om de voorraad aan te vullen (bij de bronnen in de bergen) en we gaan opgewekt op pad.

Eerst naar het internetcafé, daarna de markt op. We kopen e.e.a., waaronder een paar spijkerstof (Mao)-schoenen, oorbellen, de verrukkelijke geroosterde kip, een tafelkleedje voor de tuintafel, een huisnummer voor thuis en laten ons verwennen bij Marina. Tot m'n (tweede) schrik ontmoet ik daar mister 'Mata Krandjang'. Hij stond als aan de grond genageld me terug te zien en geeft me a

big smile met z'n door de zon gebruide tanden.....Ik heb nog net de tegengestelde geest te doen alsof ik hem niet heb herkend. Zo, die zit! Ik hoop dat de 'na' op z'n plaats zullen houden.

Peter brengt me thuis voor m'n siësta en gaat verder shoppen bij Lidl en water inslaan. Jeneverkentel hoe lang we zonder water blijven, toch?

Laat op de avond is er weer water.....het is me een dagje wel!

8 mei

Het is prachtig weer en een dag lekker lui op het terras voor het huis in de zon lijkt een ontspannen idee. Zo werkt het meestal, althans.... Vanuit één van de appartementen aan de overkant schalt Flamingo muziek. Diego, alweer op het terras van buurvrouw Mila te vinden, heb ik erop uit gestuurd om de titel van deze fantastische muziek op te snorren bij de gipsy familie. Ik heb een vriendje in gedachten die dol is op Fado (Portugese muziek – weet je nog Udo dat je op mijn verzoek speciaal deze muziek hebt gestuurd?) en wie weet kan ik hem ook hiermee een plezier doen. Peter, die half slapend op een stoel ligt, wordt vergast op nog hardere muziek, over en weer geschreeuw van de gipsy naar mij of de gespeelde cd de beoogde is. Ik schud neen, klap in m'n handen (op z'n Spaans), een begrijpend knikje terug en er wordt op een andere 'cd' overgegaan – volgens mij is het een tape, gezien het moeizaam gezoek. Iedereen gaat zich ermee bemoeien en Diego schreeuwt z'n longen uit z'n lijf. Na elkaar komen enkele kinderen het terras op met half vergane cd's. Ik noteer de titel en geef deze direct terug. Djee, wat heb ik aangericht. Dát teruggeven is beslist niet

Dit is het bewuste knulletje dat ik zó naar huis zou willen meenemen!

de bedoeling en er wordt enige druk op me uitgeoefend om een kapitaal (€ 15,00 per stuk) neer te tellen. Ik houd voet bij stuk, weiger de cd's en probeer zoveel mogelijk niet door de

knieën te gaan door de lieve smoeltjes van de kinderen en geef ze een grote zak chips.....'Het zal je buur maar wezen, yèyèyèyèè (of...moet ik zeggen: 'het zal je vrouw maar wezen, yèyèyèyèè' gottegot wat een zelfkennis).

Enkele toevoegingen: op de galerij is nu een grote koelkast geplaatst door ruimtegebrek. Of ie het doet is een tweede, want ze hebben deze de vorige dag weggehaald bij grofvuil.

Wanneer ik denk ook in mijn stoel te kunnen zakken, schuifelen even later twee jongetjes, kindertjes van de gipsy familie, de trap op waarvan één mij een bloedende schaafwond op z'n pootje laat zien, al bekkentrekkende om te benadrukken hoe vreselijk gewond hij wel is. Na behandeling met Betadine en een kinderpleister (grote bewondering voor zoveel moois), is het leed geleden.

Enkele luidruchtige Engelse jongelui in topvorm (hahaha, zie foto wat ik hiermee bedoel) passeren ons platje.

Wanneer ik een kijkje neem over het muurtje nodigen ze mij uit voor een beach party...

Met lood in m'n schoenen naar The Red Dog gegaan voor Line Dance. Dat lood heeft te maken met het gevoel dat ik (bijna) alle passen vergeten ben.

Komt nog bij dat van 20.00-23.00 uur happy hour is en ik geneigd ben veel meer te drinken dan goed voor me is. Ik neem meestal wodka/jus d'orange (de wodka wordt gul geschonken, oh mama mia!).

Engelsen: typical folks...uitzonderingen daar gelaten, kleding uit de jaren dertig, jong/oud – dat maakt niet uit – figuurloos en onverzorgd uiterlijk, spiertje wit of roze/rood verbrand,

maar wél heel erg aardig. In ieder geval kan ik goed met ze overweg. Op de dansvloer word ik met een vingerwijzing

gecoacht en dat geeft een opgenomen en veilig gevoel. Ze spreken iedereen aan met 'love' wat op zich ook zo lieflijk klinkt. Ik heb een cd gekocht van Ron Jones, de zanger die er vorig jaar ook was. Tegen het einde van de avond schuiven twee luitjes huiverend in dikke jassen bij ons aan. Ze zijn net aangekomen uit het koude Engeland en in no time krijg ik een visitekaartje onder m'n neus en wordt een afspraak gemaakt voor morgenavond in hotel Ambassador. Tja, zo gaat het hier...En after all (is ook een Line Dance song, weet je dat nog Corry?), morgen is het Moederdag!

So long familie en sobats. Gaat het allemaal goed met jullie? Tot een volgende keer.....
Liefs van Mila